

Când noaptea se așterne peste gară

Necorupb

Își cerne toamna frunzele uscate
peste-amintiri lăsate în trecut,
iubitele din viața mea plecate
revin acum cu-un tren necunoscut.

Apar pe rând în gara neștiută
cu loc plătit la ultimul vagon
și mă privesc cuprinse de derută
văzând că le salut de pe peron.

Când trec pe lângă mine, supărate,
le strig pe nume, ca la început,
ele se-ntorc din drum înduioșate
văzându-mă cât sunt de abătut.

Și mă cuprind în brațe resemnate,
mă strâng tot mai aproape, temurând,
eu mă îmbăt sub șaluri dantelate,
primind îmbrățișările la rând.

Când noaptea se așterne peste gară,
cu-n ultim tren, venit din infinit,
apari și tu, iubita mea povară,
să mă privești pe cruce răstignit.